

Hesz Tamás

Földön-, vízen-levegőben

...Emberemlékezet óta nem volt ilyen hideg. A madarak fagyottan hullottak le az ágakról, dér csípte a kapuvasakat, akár egy vastag-fehér szemöldök virított valamennyi ajtókilincs. Tátogtak-ásítottak szomjasan a kémények füst után, de a szobák falai dermedt csendbe burkolóztak. Lakatlan utcaszigetek, reszkető jelzőtáblák, a postaláda szégyenlősen bujtatta piros hasát a január vattabundájába.

Hőemberek cikáztak napszemüvegben, kezükben seprűvel korcsolyázva. Ledobták a csillogó palacsintaholdat középre, és jégkorongoztak álló éjszaka. – Hajnalban lángszilánkok hasították ketté a háztetők cserepeit, havat sodort a szél, homályos-üres ablakok elé. Cseppköemberek keringöztek derékon ragadva egy alvó lányt, kinek lehunyt szemei alól szivárgott a fény. Földre hulló könnyeitől meggyulladt a szőnyeg, és felszökött a pára. A sarokban futásra készen állt egy olvadozó németjuhász, mellkasából forró levegőt fújt a ködös hálósobába.

Lebukott a Nap, elválasztva földet az égtől, sivatagi dűnét a hullámoktól, sisteregve hullott a tengerbe, akár egy lángra gyulladt kabátgomb. Kézen fogva sé táltak, rugdosva pár szétmorzsolts elhallgatást! Közéjük húzódott az est, befonva kőcszakállába, a konok parti csöndet... Hiába volt rémisztő sötét, a fiú nem ismerte a világi maszkabált, arcán igazi arca volt minden tanú! Felengedtek iszapos halak a mélyből, bugyborékoló virágok ontották a hőt, és néhány sirály üvöltött a széllel szemközt repülve.

Gyanútlanul terült szét a magány, társtalan-fejetlen viskók közt motozott a fullasztó por, akár egy hajókürt, távoli lidércként alvásba riasztotta a fagyhalált! A csillagok leültek sorba, egymás mellé, mint kik tanakodni jönnek. Még nem tudtak rájuk igazán haragudni, a sosem látott gázoktól pöfögő golyóbisok... A lány távolba meresztette szemét, és ma éjjel oltalmat játszott a színháznyi kikötőbe. Meztelen csípőjükre borult, az örökös válni akarás! Szétrebbentek, akár önző módon a talpukhoz simuló homokszemek. Legurultak a gömbölyű kavicsoktól szétszórt fővenyre. Nevetve újból összefonódtak, hátukban ezredéves kagylók éle vágott, kezükkel tördelték szét a kicsapódó habot.

Nem volt kötődés, nem volt marasztalás... futásnak eredtek vakon... végighalsáltak egy homokpadon, tovább ölelkeztek a vízzel, följük tornyosult a pára, kapcsolva hajoltak egymás lélegzetére. Felfedezték újra az időt, elloptak egy kopott csónakot, és útközben merítették ki belőle a maradék éjszakát. Fáradtan támo lyogtak a mólóig. Végso elkeseredésükben egymás testébe bújva, darabokra szaggatták a maradék ismeretlent.

Hajnalodott...

Bordáik közt, szívükig osont a félelem! – Lelökve a kőről minden emléket, be-
lévesztek egy hajó-csillogó bőrébe, magukra borítva a csukott vitorlát, álomba
sírták a felejthetlent.

Halkan duruzsolt a tat, szélcsend köszönt a reggelnek gúnyos zenével ajkán. Ha-
lászok dobták a hálót, kint a nyílt tengeren fortyogott a mély, és hazafelé kibontva
a vásznat, Napot a Holddal alva találták!”

...Mikor felszállás után, kibontja aranyhaját a nap, és falánk nyelvével arcodból
kimarja a Földi sókat, szemedbe vakít, fogva tart, mint egy koldus szeretőt magá-
hoz ölel, – valami zúgás igyekszik fölfelé szívedből és kicsattan belőled a sóhaj:

– Ezért jöttem, ez vagyok én, itt a helyem, mert a felhők fölött mindenki mez-
telen! Kapkodod a levegőt, vakon kicsapsz a vastag üvegen keresztül, pusztá kéz-
zel akarod érinteni a fényt, begyűjteni mind, egyetlen csokorba. Homlokodból a
mindennapi ráncok terpeszbe szöknek, karikára nyitott szád, akár a tátogó halak
rátapasztod a végtelenre. A legkönnyebb idefent meghalni! Mellkasod nem pum-
pál, nem morajlik, mozdulatlan-béna suttogásba fulladt elmével csak zagyvász
halkan:

– Csodálatos...

A nő, Csernus „nőjét” froclizza a Hajósban

– Jó ez a könyv! Kicsit csúnyán fogalmaz, meg ilyenek, de jó!

Tombol a lány, gesztikulál, lila fürdőruciban döngöt: – Kétrészes. Csupa élmény
minden mozdulata, ami két részes. – Hosszú a története, és pont kétrészes. Csa-
pongó életútját adja elő, plusz a hozzátartozó konzekvenciákat, gondolnád-e,
hoggy kétrészes?!

– Persze, most nézd meg, a férfiak – tudod, a hapsik –, elég furcsák. Azt hiszik,
tudják milyenek, vagyunk. Nem találkoztam olyan hímmel, aki ne csekkolta volna
le a melleim vagy a popsím, amióta kint vagyok. Kijövök ide napozni, és marják le
rólam az energiát...

Sóhajtoznak, mímelik a durcít. A lila fősőt a tilalmak ellenére ledobják, mivel
már úgy is Ganz egal. – Látom a kibírhatatlant, ami megint csak kétrészes.

Bronzbarna kupolák, cseresznye-díszítéssel. Talán el kéne a tetejére egy szél-
kakas. Sarkantyúzom magam alatt a fürdőlepedőt. Tollászkodom és az üdítőmbe
belekukorékolok.

Szimpatikusak, távoliak, okások, és bármihez kezdenek, az mind kétrészes.

Elmennek úszni, a könyvet kihajtják terpeszbe, mint a partra vetett vízi hulla,
úgy fekszik Csernus nője, naptejtol mentes korpusszal. Szerintem, pár perc múlva

odaég! Nekem mindig a gyengébbik a nem, mert az igennel bajban vagyok, mikor a gyengébbik nem mond igent. Gondolom, érted?

A hétvégi mazsola, uszodások kijöttek ütni a pacsát, kritizálják a fickókat, a válaszvonal gyöngysorába rémülten kapaszkodva terepszemléznek. Talán ha tíz métert eveztek anélkül, hogy ki ne itták volna a medencét. Figyelnek-tanulnak, és végül felvesznek egy olyan ritmust, ami által ők is nyakon verhetnek másokat. Nagyon élvezik.

Megunják, kijönnek, dől róluk a szusz, irány a könyv. Forró fedelét beborítják vízcseppekkel, szerencsétlen laptündér sikoltozik. Karjait dobálja maga fölé, lábat összezárná, de a nyomdai technika ezt nem teszi lehetővé.

A kétszer X méretes lányok nagyjából megtörülköznek, és rávetik magukat a bálványra. Napoznak, lapoznak, idéznek és idéetlenkednek, zenét válogatnak, tárat cserélnek, és lövik tovább az észet. Ahogy szavaikból kiveszem:

– Az íróra hajznak.

Meg akarják mondani a magukét. Odatartani a véleményüket, és egyéb éles szerszámot. A könyvtulajdonos vakargatja fejét, hajcsatja behullik a kanálisba, ami tipikus! Bárhogy is van:

– Beindul a pecsa!

Világotrengető pózokat vesznek föl, csak hogy a szemetesből kikukázott fagalylyal elérjék a bizsut. Elsőnek a hátsó rész mered felém. Négy gömbölyű fickándozó gumilabda. Éjjél után se találsz jobbat, bármelyik adó is van hozzátok bekötve. Ki van zárva, hogy ennyi odaadással tartsák oda a szebbik orcájukat.

Persze bevágódik... sejteted, hogy bevágódik a bikini. Táskámba matatok a szalagavatáson használatos ollóméret, de hirtelen fordul a kocka: – Szembefordulnak velem, és kérés nélkül behajolnak a rácsok fölé. Oldalra akarják dobni, ami odanőtt a mellkasukra, mert nagyon útban van. Segítenem kéne, érzem a vesztem. Szóljak, ne szóljak. Mit szólna erre Csernus vagy a nője?

Akkor még sem a hapsik a tapsik?

Indulni készülők, hűteni a hűthetetlent. Átúszni a Balatont, a Dunát, az Égei-tengert, vagy a Jegest. Fejüket kiemelik a reménytelenné vált helyzetből, és nekem szegezik a kérdést:

– Nem tudnál segíteni?

Rövid keresgélés után találok még egy gallyat, és laza kínai-hurkapálcikás módszerrel fölhozom az árut. Odáig vannak és vissza. Afrikai törzsi szokás szerint körbetáncolnak. Négy lábbal tapossák szerencsétlen könyvet, belerúgnak, tiporják, örömeükben ráülnek.

Vége a katasztrófának: – Csernus „Nője” kivetkőzve önmagából, átesett minden beavatáson. – Tényleg remek olvasmány.

Ajánlom bárkinek!

Tornyai Gergő

Férfiként

Lyukacsos voltam akkor, mint egy trappista sajt,
a szél lelkemre, nadrágélt vasalt.
Utcákon kóborolva, fel se fogható az ésszel;
miként futtatott be nemespenésszel,
de az úton keresztül, átiskolt egy fekete kutya,
s megtöltött az emlékezet pereputtya.
Szemembe nézett, magamban állatra találtam,
s mint egy nagy bagoly, otthon az ablakba álltam,
aztán kiültem, nézni a városka fényeit,
láb lógatni, nem tudni se számát, se szerit:
hányszor fásultam már ekképp,
s nem ugrott be, nem ugrott be a kép.
Kifújtam az égető füstöt, morzsolgatótt:
rémület, magány, s önmagához szorongatótt;
mint bömbölő gyermekét, ölébe édesanyja,
az áron kapálózva, mint záporban a hangya.
Mit számított akkor, hogy megfázhatok,
míg a zuhanyzó vas ízű vize megáztatott,
vihár előtt a fecskék is megmosdanak.
Inkább kiteplek emlék, minthogy letapossalak!
A vágott virág, vázában egy hétig is élél,
csak az illat éli túl, elporlad a levél.
Hányszor fásultam már ekképp,
s nem ugrott be, nem ugrott be a kép.
Arcodat legalább, de nem tudok emlékezni,
hasztalan próbálom a jelent meg emlékezni,
csak áttetsző savó folyik a múltból.
Állna a kisház, férfiként látnálak újból,
hajlongnom kéne, alacsony lenne a plafon,
együtt innánk a bort, néznénk ki az ablakon,
kemencében sütnénk héjában a krumplit,
de nem megy, csak gondolatban vagyunk itt,
s csak ha lecsukom fekete szememet.
Azóta váltogatom, s nem lelem helyemet,
megfásulok, mint agg rózsabokor. Akképp!
S nem ugrik be, nem ugrik be a kép.

Klujber Márta

Füstös hidegben

Cimbalom húrja szól
ütött-vert dallamon,
hasztalan kéréletget,
ahogy a kék a fagyban.

Vinnyogó csendet ken,
falat meszel a magány,
reszketeg sikít bent is
kint is vacog a száj.

Holdas-táskás az udvar szeme
az ajtó nyikorog tinta olaján
zárba tört kulcsom, a csonkot tisztítva
sámlimról nincs új perspektíva.

*

Szalmaláng borul a gyertyatartóra
használt ruháimat olvasztja
a füst benéz a bútorfiókba ,
de hűlt helyén a hiány keres nyaldosnivalót.

A levegő fullaszt, ablakot nyitok
továbbszítom a gondolatot.
Csendes szobám felfénylő fala
rácsos szabadságom illanó otthona.

Alvó kedvem, s a korom,
amit hagyok üszkös, szürke,
téli hidegben a nyirkos asztalon,
nem gyullad vacogva a vágy s az álom.

*

A kályhában a fán kocogva karmol,
az üvegre a jég virágot rajzol.
A falhoz támasztott hangszer recseg,
néha felköhög egy-egy szenet.

A napok lassan enyhülnek.

Most várni kell, míg újrahangol
az utcai zenész, s a kézről langyos vízben
lekopik a kormozott mész. A pincék már
vörös hajnalban izzó hangon súgnak.

Kiss Dávid

Vers zongora mellé

Messze vagyok, egymagam.
Semmi nem jön már,
minden csak egyre múlik.
A szél elnyújtott szekundokat zavar
szerteszét...
Ezt hallom,
meg a fák jeges neszét,
ahogy fagyba feszülve vesznek el.
Reccsennek-roppannak kvintek,tercek,
egymásba omlanak a percek.
Tépett , szakadt lelkem itt vezekel...

Borzongat a rideg-rekedt tél,
ruhámba a zordon szél
belekap,
havat,
hideg vádat
és hibákat
arcomba csap...
Senki velem,
Semmi bennem,
Az ürességben megrekedtem...

Semmi nem jön már,
csak a gondok.
Fülembé fájdalmas akkordok
Suttogják taktusra az elmúlást...

Ilyenkor

Ücsörgök csak tétlenül, fülemben zeng Dvořák,
és szertefutnak szobámban izzadt zene-morzsák.
acélos ritmus higgadt harmóniává csendesül,
és eljátszogat rajtam, tónust vált itt legbelül.
Az új akkordokat pedig én költöm már hozzá,
és látom: Összeállnak valódi dallamokká.
Ilyenkor úgy érzem, könnyű az, hogy létezem.
Körülöttem minden véges, csak a zene végtelen.

Pikó Árpád

Várrom

Múltbéli képeket őriz az éj
Múltbéli hangokat hordoz a szél
Valóban nincs tavasz múlik a tél
Múltbéli táj most a szívemhez ér

Egy gyönyörű romra tekintek én
S nekem a rom egy mesét regél
A sok múltbéli emlék a szívemhez ér
Figyelj mert a rom most életre kél!

Mi most csak rom régen fellegig ért
Mi csak emlék egykor szívekben élt.
Mi már csak mese arról rég ajak regélt
Mi már csak csont egykor valóban élt

Hallgasd a hangot amit hordoz a szél!
És hallod, hogy egy bárd a várban zenél
Nézzed a képet amit őriz az éj
És látod hogy a rom az évig ér

Add tovább azt amit a várrom mesél
S őrizd a képeket miket átad az éj
Ha figyelsz arra amire intelk én
Akkor a múlt tovább a szívedben él

Tóth Tamás

Visszafelé

A hegyen szememről / gyorsabban fénynél suhan / a – hegyoldal sebében olajat
izzadó gépek felett / – a széllel – / ami a padonalvóra csap ma le – / utakon
át / ablakod felé / dobanni hajnali riadás előtt / alvó mosolyodról újra
föl / a műholdról tarkódat fotózó hülye optikákig / majd zuhanni le / mint
csikket lépve át / a kompjuter sziszegő agyát – / miben hűvös képletek /
üres ábrákra szabják a remegő teret – / hogy a térképek ábrák címszavak
felett / fényévnit ívelve / mi párnádon tenyérvit fordul fejed / jöjjön
feléd / a te sötétteddel a neonfényt megalázni / és belesusogva a füledbe /
a bővizű tavak tükrét fodrozni fel / – ez a pillanat.

Ha lehet

Egész nap öntöztem és gyomláltam.
Este kazánt pakoltam.
Éjszaka jelzőberendezés
riasztott,
ha hűlni kezdett
az üvegházukban a levegő.
Ilyenkor a csupasz lábamra
kaptam föl
a gumicsizmát,
a pizsamámra meg a pufajkát.
Így vágtam át a havon,
hogy valamit csináljak,
hogy meg ne fagyjanak.
Hetente kétszer szedtem,
osztályoztam és csomagoltam őket.
Ez ment fél évig.
Ezért kérjél inkább rózsát!
Csak gerberát ne.
Egy ideig.